

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2008. szept.–okt.
XIII/5. szám

Ára: 290,- Ft

Sajópálfala – kegykép

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiailag lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Ima a testvérekért

Uram Jézus Krisztus,
Te választottad ki a tizenkét apostolt,
és egy közülük mégis elveszett;
de a többiek hűek maradtak hozzád,
és a Szentlélektől eltelve
hirdették az evangéliumot.
Irgalmasságodban, Uram,
ezeket a testvéreket is
megajándékoztad a hittel,
hogy megerősítsék felebarátaikat,
s hogy általuk is beteljesedjék
evangéliumod titka.
Ki teheti jóvá,
hogy ha azok, akiket Te küldtél,
nem a Világosság mellett tesznek tanúságot,
hanem a sötétség tetteit cselekszik?
Kérlek, áraszd kegyelmedet, Uram,
és világosítsd meg a tévesen cselekvőket,
és kegyelmed erejével tedd jóvá
a helytelen cselekedetek következményeit.

*(Amikor Szent Ferenc megtudta, hogy
két testvér rossz példát adott a híveknek,
így imádkozott sírva az Úrhoz)*

Tartalomjegyzék

Prohászka Ottokár: Hitünknek Asszonya	1
Imádkozatok a Pápáért	3
Zarándok Madonna-szobrok	4
Teréz anya imádsága	8
Jézusom, köszönöm Neked	9
fr. Barsi Balázs OFM.: Az Énekek éneke és az Egyház misztériuma. . .	10
Kempis Tamás: Krisztus követéséről	20
Mária kegyhelyek	
Sajópálfala	22
Rózsafüzér	
Elmélkedés a dicsőséges titkokról	23

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

E-mail: stella-maris@freemail.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észre-
vétellel, javaslattal forduljon a lap szer-
kesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:

Hétfájdalmas Szűzanya

A Tengernek Csillaga folyóirat megren-
delhető a Stella Maris Alapítvány pos-
tafiók címén, illetve e-mailen és meg-
vásárolható a templomokban vagy Bu-
dapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrünk meg és nem
küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Hitünknek Asszonya

Prohászka Ottokár püspök beszéde

Amikor Velence a tenger királynője lett, fényes ünnepet tartott, aranyos hajón kivonult a dózse, s aranygyűrűt dobott a tengerbe; eljegyezte Velencének a tengert. Eljegyezte, hogy hű legyen, s ne kegyetlen, hogy hullámai gyöngyöket görgessenek, s el ne söpörjék palotáit, hogy a tenger lehelete hősokeket és szenteket neveljen.

Tenger a világ, zivataros; népek és országok csak zátonyokon állnak, nincs maradandó városuk. De azért az Isten terveit kell minden népnek küzdve, túrva, haladva, fejlődve megvalósítani, s biztosítani létét az idők tengerében.

Magyarország kis sziget idegen népáradatban, hullámok csapdossák; aggodalmak, remények járnak fölöttünk; tengerünk nemigen van, amely nemzeti haladásunkat, gazdagodásunkat előmozdítaná, melynek leheletétől hősokek és szentek lelkesülnének, de a „Tenger Csillaga” mégis mosolyog felénk. Kilencszázados történetünk verőfényében éppúgy, mint mély árnyai-ban ott látom alakját, amely az égből leszáll, s megáld; hallom nevét, amely a királyok és hősokek nevei mellett és fölött hangzik, mint angyalének; ez az alak, ez a név: Mária. Szent István neki ajánlja föl életének esthajnalán a koronát, hogy valamint neki esti csillaga volt, úgy nemzetének hajnalcsillaga legyen; neki adja át a népét, hogy Nagyboldogasszonya, Úrnője legyen.

1.) Nagyboldogasszony... először hitünknek asszonya. Az a kereszténység hódította meg a magyart, amely a Szent Szűz alakjával, tiszteletével és szeretetével köszöntött be a világba. Az az evangélium hódította meg a magyart, amely az angyal köszöntésével kezdődik, amely a Szent Szűz alázatával lép a világba, és amelynek első híve a Szűz, *boldog, aki hitt* (Lk 1,45). Nagyasszonynak hívtuk, mert nagy hatalmát fölértettük. Hatalmas méltóságából s belső kitűnőségéből (Szeplőtelen, kegyelemteljes, páratlan Szűz, mennybe föl vitt) ered. Ő valóban királyi lélek: Istenhez legközelebb, frigy szekrénye; szívébe vette bele magát az Úr, szeretetét anyai tejjé, bánatát istenanyai könnyé forralta. Őt szereti az Úr leginkább: *Hallgass rám, leányom ... elbűvölte a királyt szépséged* (Zsolt 44,11-12). *Légy engedelmes* – mondja neki az Úr.

Ez asszonynak járó hódolat a legfényesebb, a szívek hódolata: *Megáldott téged, leányom, a Magasságbeli Isten* (Jud 13,18). Lelkesülnek érte: *Csak tekints reánk, és mi örömezt leszünk szolgálói a királynak* (vö. Ter 47,25). Áldást hozó hatalom!

Légy a mi Úrnőnk új századokra, hogy míg Istent keressük, általad megtaláljuk.

2.) Nagyboldogasszony... a magyar nép művelődésében s nemesbülésében. A legbiztosabb nevelés a jóért, szépért, gyöngédért való lelkesítés; a szívek megnyílnak a szentnek, jónak, szépnek szeretetétől; az erkölcs finomodik a tisztaságnak, a szeplőtelen szüzességnek behatásától. A népek először templomokat emelnek; de ha a Szűzanya képét tisztelik, ezekbe a templomokba az erkölcs, a művészet is bevonul. A magyar nép művelődését is a Szent Szűz szeretete hordozta: a nép olvasóján tanulta a hit titkait a Szűz érzelmeinek keretében; a magyar katolikus nemesség másfél századon át a Mária-kongregációkban fejlesztette ki jellemét; az első főiskola, a Pázmány-egyetem alapszabályai megkívánják, hogy tanárok s tanítványok készek legyenek a szeplőtelen fogantatásért síkra szállni.

Mi lesz ezentúl? Találtok-e szebb, finomabb eszményt? Jobb iskolát az erkölcsnek? Kilencszáz év óta hány templomot építettünk tiszteletére, s nem értük be velük, szebbet szeretnénk? Hány képét teremtették meg művészek ihletettségük elragadtatásában? Térden állva festették, s mégis azt mondják: ez nem az. Aki ránéz, foglya lesz: *Vigyél magaddal, ó, Szűz!* (Vö. Én 1,4.)

3.) Nagyboldogasszony... a magyar nép hivatásának őrangyala. 1896. szeptember 28-án volt 400 éve, hogy Nikápolynál török és magyar először szemben állt. Háromszáz éven át szinte nincs más hivatásunk, mint hogy a kereszténység lovagjai, a Szent Szűz választott vitézei voltunk. Hősiességünk fölött az ő képe, az ő zászlaja lengett. Ha el kellett volna vesznünk, zászlaja lett volna szemfödőnk, s csendítésünk az Ave Mária estharangszava.

Meg vagy-e velünk, Úrnőnk, elégedve? Új harcok, a kultúra harcai; új küzdelmek, a népboldogulás küzdelmei várnak ránk. Szellem, ész, munka, erény ezentúl a fegyver; megbírja majd a nemzet karja ezeket is? Ha hisz és szeret, ha téged tisztel, ha erényeidet saját életébe oltja: nemcsak hogy megbírja, de már a győzelem koszorúja után nyújthatja ki kezét. Maradjunk ez alapon: a népeknek élete nemcsak vértócsákba, hanem fertőbbe is veszhet. A fertőbbe nem jutunk, ha a hit erejével s az erkölcs lelkével a kultúrmunkához fogunk, hiszen *nála van az élet és az erény minden reménye* (vö. Sir 24,25).

(Az imaórák liturgiája)

Imádkozatok a Pápáért

Emlékezzetek ma a fatimai Cova da Iriában történt első jelenésre, mozgalmam számos cönékuluma közül az elsőre, amelyet kiváltságolt fiam egész Franciaországban tartani fog, ellenfelem, a Sátán által nagyon törbe csalt és hatalmába kerített földön, amelyet azonban mennyei édesanyátok nagyon védelmez és oltalmaz.

Sehol sem volt annyira aktuális és vált sürgetővé az üzenet, amelyet nektek 1917-ben Fatimában adtam, mint itt. Tekintsetek mennyei Édesanyátok szemével erre a szenvedő, és megosztott, a hitvesztéstől és a hitehagyástól fenyegetett Egyházra.

Nézzétek, hogyan üldözik a pásztorokat, s miként válnak ők langyossá és hűtlenné. Így a nyáj egyre jobban szétszéled, a rossz és a bűn útjára téved, és ezáltal abba a veszélybe kerül, hogy az örök kárhozatra jut.

Érezétek át Szeplőtelen Szívem mély fájalmát, amikor a magában az Egyház szívében is fellépett széthúzást látom, a püspököknek és a papoknak a pápával szembeni engedetlenségét és ellenszegülését. Azzal a pápával szemben, akit Jézus Egyházának fundamentumává és az igazság megingathatatlan őrzőjévé rendelt.

Imádkozatok a pápáért!

Ez a pápa a legnagyobb ajándék, amelyet Szeplőtelen Szívem a megtisztulás és a nagy győtrelem idején nektek adott. Ő fontos része üzeneteimnek és titkomnak, amelyet a három gyereknek adtam, akiknek megjelentem. Ez pontosan II. János Pál pápára, személyére és küldetésére vonatkozik.

Milyen nagy is az ő szenvedése!

Gyakran olyan, mint aki összetört egy igen nehezzé vált kereszt súlya alatt.

Az emberiség az erőszak és a gyűlölet útján halad, a testvérgyilkos harc és a háború útján, a pápa békéért fohászoló és mindenkit elérni akaró kiáltásai ellenére.

Az emberiség egyre jobban a jólét és a gyönyör, az anyagiasság és az elvhajlás rabszolgájává vált, a kicsik, a szegények, a társadalom peremére szorultak, az elnyomottak és a kizsákmányoltak nyomorával szemben keményszívű lett.

Milyen nagy a pápa fájalma, amikor az annyira fenyegetett emberiséget felelőtlenül a saját pusztulásába látja rohanni.

Imádkozatok a pápáért!

Mennyire vérzik szíve a megosztottság láttán, amely gyökeret ver az Egyházban, az egyre szélesebbé váló hitvesztés, a mindenfelé tanított és

terjesztett téveszmék miatt. Tántoríthatatlansága és bátorsága ellenére, amellyel a világ minden tájára elmegy, hogy mindenkit megerősítsen a Krisztus és evangéliuma iránti hűségben.

Körlevelei, enciklikái a világosság valódi fénycsóvái, amelyek az égből szállnak alá az egész világot körülvevő mély sötétségbe.

Imádkozzatok a pápáért!

Ő most a Getszemáni kertben és a Kálvárián él, a keresztre feszítés és az áldozathozatal állapotában. Az Úr őt tekinti a legértékesebb áldozatnak, aki immár vértanúvá válik papi áldozatának oltárán.

Legkedvesebb fiaim, maradjatok mindig velem a keresztnél, ahol általam nevelt, vezetett és annyira szeretett pápám is áll, aki felemészti magát bemutatva a szeretet és a szenvedés nagy áldozati felajánlását.

Csakugyan, éppen a legkedvesebb fiaim közül is a legelsőnek áldozatvállalása révén egyesül az isteni igazságosság a nagy irgalmassággal.

A megpróbáltatás ideje után – amely az egész világ megtisztulása lesz – az általa jelzett és ezekben az utolsó időkben meghirdetett új korszak támad majd, és ezért mindenkit felszólít a remény fénylő küszöbének átlépésére.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, Dongo, 1995. május. 13., az első fatimai jelenés évfordulóján

Zarándok Madonna-szobrok

Annak idején 1974-ben éppen Mária születésének ünnepén, szeptember 8-án jelentek meg újra a falragaszok a montichiari dóm kapuin a jelenések ellen. Pierina igen elszomorodott emiatt. Vigasztalására mondta aznap a Szűzanya:

– Ebbe a dologba már bekapcsolódtam... Néhány szeretett gyermekemnek a szívére beszéltem és felbátorítottam őket, hogy legyenek újból szeretetem és üzenetem követői és a felebaráti szeretet küldöttei. –

Pierina akkor még nem értette, hogy a Szűzanya a Zarándok-Madonna szobrokra utalt szavaival.

Az első Rosa Mystica szobrot Sankt Ulrichban Cajo Perathoner, az azóta elhunyt fafaragó mester készítette 1950-ben, az akkori plébános Mrgs Francesco Rossi felkérésére. A szép szobor most a montichiari dómban, a jobb oldali első mellékoltár felett áll. Később a fafaragó fia, Ulrich megfaragta az 1966-ban felállított, majdnem két méter magas fontanellei Rosa Mystica szobrot.

E könyv írója 1974-ben felkereste a Perathoner családot. Akkor még élt az édesanya Caterina, akinek gyermekei közül hat fafaragó. Beszélgetésükkor felmerült a terv, hogy új Rosa Mystica szobrot faragnak, amelyet mint Zarándok-Madonnát templomokba, szerzetekbe és magánházakhoz visznek, hogy a vándor Rosa Mystica szobor jelenlétében sokat imádkozzanak a Szűzanya kérése szerint. Amikor Pierinának a tervet előadták, igen megörült.

Megkérdezték Pierinát, hogy milyen legyen a Szűzanya szobra. Olyan, mint Fontanellében – válaszolta –, mert ahogy a dómbeli szobor ábrázolja Máriát, úgy csak egyetlen egyszer jelent meg nekem. A többi alkalommal három rózsza díszítette a köpenyét egy sorban elrendezve. A fehér jobb oldalt, a piros középen, az arany pedig a szív fölött.

Pierina igyekezett pontosan körülírni a Szűzanya tartását, ruházatát, rózsafüzérét, ahogy akkor már közel 30 éven át oly sokszor megjelent neki. Ezen leírások alapján faragta meg Herbert Perathoner az 1,26 méter magas első Zarándok-Madonna szobrot. Ezt 1974 november elején Sankt Ulrichból Montichiariba vitték Pierina kápolnájába, ahol az utóbbi évek jelenései történtek. Amikor egy alkalommal Pierina itt a kápolnában imádkozott, egész tisztán hallotta a Szent Szűz hangját:

– Ahoá érkezem, oda mindig az Úr kegyelmét viszem magammal! Akkor nem látta a Madonnát, de a hangja is boldogsággal töltötte el. Semmi sem szebb, boldogítóbb az egész világon, mint a Madonna gyönyörű hangja – mondja Pierina.

Ez az első Zarándok-Madonna szobor azóta nagy vándorutat tett meg kolostorokban és családoknál.

Az első apácakolostor, ahol örömmel fogadták, Dél-Tirolban van. Egész éjszaka imádkoztak előtte. Hat év óta senki sem kérte felvételét e zárdába. Röviddel a Zarándok-Madonna látogatása és az ahhoz csatlakozó Rosa Mystica kilenced után jelentkezett váratlanul két jelölt, majd Úrnapján még egy. Nyilvánvaló imameghallgatás.

1974. december 8-án egy második Zarándok-Madonna szobrot hoztak Pierinához. Ezen a reggelen újból megjelent a Szűzanya. Pierina sugárzó fényt látott és hallotta a Szent Szűz hangját:

– Pierina, mondd meg minden gyermekemnek, aki ma azért zarándokol ide, hogy itt imádkozzék, hogy tényleg jelen vagyok és mindenkinek az Úr kegyelmét ajándékozzom! Mondd meg, hogy zarándokutaimon forduljanak Szent Rafael főangyalhoz és én magam jövök az Úr kegyelmével. – (Szent Rafael arkangyal a gyógyítás és vigasztalás angyala, és a démoni támadások elhárítója.)

Ezen a december 8-án 12 és 13 óra között, a kegyelem órájában, Pierina kápolnája tele volt zarándokokkal. Még az elég tágas előkertben is nagyon sokan várahoztak, hogy e szent óra alatt, legalább rövid ideig a kápolnában imádkozhassanak.

Kevéssel 12 óra után megjelent a Szentséges Szűzanya Pieriának, különös ünnepélyességgel ezer és ezer szent angyal kíséretében. Nemcsak a kápolna, hanem az egész előkert fölött is leírhatatlan fenséges sugárkévében látta Pierina az angyalok sokaságát, akik Istent dicsérték, és Ūrnőjüket, Királynéjukat körülujjongták. A jelenés majdnem 20 percig tartott.

1975. február 2-án megérkezett a harmadik és negyedik Zarándok-Madonna szobor is (1 méter magasak) Pierina kápolnájába. Kétszer ragyogott fel a mennyei fény és jelezte Pierinának, hogy a Szent Szűz eljött megáldani és jelenlétével megszentelni ezeket a szobrokat is. Az egyik szobrot Dél-Tirolba, a másikat Svájcba vitték zarándokúttjára.

1975. március 2-án hozták az ötödik és hatodik Zarándok-Madonna szobrot Pierina kápolnájába. Délben a szivárvány színeiben tündöklő fényben jelent meg a Szent Szűz és így szólt:

– *Ahová csak elvisznek, az Ūr túlcsonduló kegyelmét hozom!*

Az egyik szobor Aschaffenburg, a másik Altötting környékére került.

1975. április 6-án, azon a viharos fehérvasárnapon, amelynek eseményeit már olvashattuk, a rossz idő miatt sok nehézséggel és fáradsággal további két szobrot hoztak Pierinához. E hetedik és nyolcadik szobor is egy méter magas.

E nap délutánján, a körmenet után ívelt át az égen egy csodaszép kettős szivárvány. A Szent Szűz pedig már másnap kora reggel megjelent Pierinának, és kifejezte örömét a zarándoklat felett. Mindkét szobrot megszentelte így jelenlétével. Az egyik Ausztriában Bécsen át, a másik Olaszországban Miláno, Bergamo, Verona útvonalon vándorol.

1975 májusában további hat Zarándok-Madonna szobrot hoztak Pierinához. Május 12-én este 9 órakor megint eljött a Szent Szűz és így szólt:

– *E szobrokra, amelyek engem ábrázolnak, áldásomat adom! Ahova elvisznek, örömet, békét és kegyelmet hozok a lelkeknek. Mindig közel vagyok hozzátok anyai védelemmel és az Ūr különleges áldásával!* – Másnap 13-án reggel nyolc óra előtt újra megjelent:

– *Pierina, mondd meg a zarándokoknak, akik ma kedvemért idejönnek, hogy nagy kegyelmet ajándékozzok nekik, mert megvigasztalták Isteni Fiam Szívét, és az én Szívemet is... szeressék továbbra is ezt a két Szívét és anyai szeretetemet igyekezzenek más gyermekemnek is átadni. Szeretem mindnyájukat és szeretném egyszer majd őket a mennybe vinni, ahol a megér-*

demelt jutalmat megkapják, és örök boldogságnak örvendhetnek. Az Ūr áldása maradjon mindig velük, és lelkiükben szeretetemet!

1975. június 14-én 12 szobrot, július 12-én pedig újabb 8 Zarándok-Madonna szobrot hoztak Pierinához. A Szent Szűz mind a két alkalommal eljött, hogy személyesen áldja meg őket.

1976-ban már 250 Zarándok-Madonna szobor vándorolt szerte a világban.

(Budapesten a Szondi utcai Szent Család templom főoltárán 5 év óta áll a Rosa Mystica szobra, és minden hónap 13-án déli 12 órakor, a kegyelem órájában zarándokok tömege imádkozik együtt a Szűzanyával.)

(Mind a Zarándok-Madonna szobor számozva van és talpazatán szerepel a megáldás kelte.)

Az ég és föld Királynéja, aki Montichiari-Fontanellét számtalan jelenésével megáldotta, nem kapta még meg a hivatalos egyházi helyről a nyilvános, illő feleletet és hálát a nagy kegyelmekért. Mária e némaságra még nagyobb szeretettel felel. Ontja a kegyelmeket Montichiari-Fontanellében.

Égi Édesanyánk felszólít bennünket újból és újból:

– *Gyertek gyermekeim, gyülekezzetek körém, imádkozzatok, vezekeljete, engeszteljete velem, amikor mint zarándok, mint koldus jövök hozzátok.* – A Zarándok-Madonna szobrok befogadóinak a kegyelmek túláradó bőséget ígéri, és azt, hogy

– *minden kolostort és házat, ahol örömmel és szeretettel fogadnak, lakóival együtt megáldom, és haláluk óráján Isten kegyelmével és anyai szeretetével velük lesznek.* –

Hogyan köszöntsük Máriát és mit imádkozzunk, amikor a Zarándok-Madonna szobor megérkezik hozzánk?

Az Égi Anya szobrának megérkezésekor előbb a pap (vagy helyettese) az Ūr nevében adja áldását a jelenlévőkre, majd szólítsa fel őket:

Fogadjátok örömmel a fenséges Zarándokot, aki segítséget keresve hozzátok jön! Imádkozzatok! Imádkozzatok! Hozzatok áldozatot és engeszteljete az egész Egyházért, az egész emberiségért, leginkább pedig azokért a papokért, és az Istennek szenteltekért, akik hűtlenségükkel, bűneikkel megbántják a legszentebb Szentháromság Szívét és az Egyház Anyjának, a Rosa Mysticának a Szívét.

Majd imádkozzuk először az „Ūr Angyalát”, majd hét Ūdvözlég Mária és hét Dicsőséget Mária hét fájdalmának a tiszteletére. Amikor a Zarándok-Madonna szobrot tovább viszik, mondjunk búcsúzásként hét

Üdvözlégy Máriát és hét Dicsőséget Mária hét örömének tiszteletére. Egy Mária-énekkal fejezzük be. Végezetül a pap vagy helyettese az Úr nevében adjon áldást az ott lévőknek.

Imádkozzuk gyakran a fohászt:

Szeplőtelenül fogantatott Szent Szűz, Te menedéke a papoknak és az Istennek szentelteknek, könyörögj értük Jézusnál!

A Szentatyánál is van egy Zarándok-Madonna szobor. 1975. október 7-én vitték el a Vatikánba és adták át VI. Pál pápának.

(A.M.Weigl: Maria – „Rosa Mystica”)

Teréz anya imádsága

Urunk, tégy méltóvá bennünket arra,
hogy az egész világon szolgálhassunk embertársainknak,
akik éhségben és szegénységben élnek és halnak.

Kezünk által add meg nekik ma
mindennapi kenyerüket,
s megértésünkön keresztül adj nekik
szeretetet, békességet és örömet.

Add, hogy minden nővér Jézus Krisztust lássa a szegényben.
Mennél visszataszítóbb a munka vagy az ember,
annál erősebb legyen az ő hitük,
szeretetük és örömteljes áldozatuk,
amikor ebben a nyomorúságos áruhában
Urunknak szolgálnak.

Az ima nagyon nehéz,
ha nem tudja az ember, hogy hogyan imádkozzék:
de segítenünk kell egymásnak,
hogy megtanuljunk imádkozni.

A legfontosabb a csend.

Akik az imádságot szeretik, szeretik a csendet.

Nem tudunk Isten jelenlétébe helyezkedni,
ha nem szorítjuk rá magunkat a belső és külső csendre.

Ezért hozzá kell szoknunk

a lélek, a szem és a nyelv csendjéhez.

Isten a csend barátja.

Meg kell találnunk Istent,
de nem találhatjuk meg őt
sem a zajban, sem a nyüzsgésben.

Nézzétek, milyen mély csendben növekszik a természet:
a fák, a virágok, a fű,
mint amilyen csendben kelnek föl és nyugszanak le
a csillagok és a Nap.

(Fohászok – Vallomások)

Jézusom, köszönöm Neked

Szent Faustina nővér naplójából

Nagy titok megy végbe a szentmisén. Milyen áhítattal kellene odafigyel-
nünk és részt vennünk Jézus halálában. Egy nap majd megtudjuk, mit tesz
értünk Isten minden szentmisében, s milyen nagy adományt készít benne
részünkre. Egyedül isteni szeretete tudta kigondolni ezt nekünk. Ó, Jézus,
milyen nagy fájdalom járja át lelkemet, amikor látom, hogy mily édesen
és erősen árad Belőled az élet forrása minden lélek számára – s mégis, ön-
hibájukból mennyi hervadt, kiszáradt lelket látok. Ó, Jézusom, hass oda,
hogy irgalmad hatalma elérje ezeket a lelkeket is!

Ó, Mária, ma szörnyű tőr járta át a Te szent lelkedet! Istenen kívül senki
se tud szenvedéséről. Bátor lelked nem törik össze, mert Jézussal van. Édes
Anyám! Egyesítsd lelkemet Jézussal, mert csak így tudok kitartani, és áldo-
zataim is csak a Jézussal történő egyesülésben lesznek kedvesek Isten előtt.
Édes Szűzanyám, taníts meg a benső életre, hogy a fájdalom tőre ne törhes-
sen meg. Ó, tiszta Szűz, önts szívembe bátorságot, s véd meg, kérlek!

Rendkívüli részemre a mai nap, mert bár sok szenvedés ért, lelkemet
mégis nagy öröm tölti el. A szomszédos magánszobában feküdt egy súlyo-
san beteg zsidó nő. Három nappal ezelőtt meglátogattam. Fájt a lelkemnek,
hogy hamarosan meg kell halnia anélkül, hogy a keresztség kegyelme meg-
tisztítaná a lelkét. Beszéltem az ápolónővel, ha elérkezik az utolsó perce,
keresztelje meg. De nehézséget okozott, hogy hittestvérei mindig körülötte
voltak. Éreztem a sugallatot lelkemben, hogy imádkoznom kell a kép előtt,
melyet Jézus kívánságára festettek meg. Van egy kis füzetem, melynek bo-
rítóját a kép másolata díszíti. Azt mondtam az Úrnak: „Jézusom, Magad
mondtad nekem, hogy a kép révén sok kegyelmet fogsz adni. Most arra
kérek, add meg ennek a zsidó nőnek a szent keresztség kegyelmét. Nem

fontos, hogy ki fogja megkeresztelni. Az a fontos, hogy meg legyen keresztelve”. E szavak után csodálatosan megnyugodtam, s egész biztos voltam abban, hogy a nehézségek ellenére lelkére fog folyni a szent kereszttség vize. Éjjel, midőn nagyon rosszul lett, háromszor is felkeltem miatta, hogy alkalmas pillanatban közvetíthessem részére a kegyelmet. Reggel látszólag jobban lett, de délután már közeledett utolsó órája. Az ápolónővér azt mondta, nehéz lesz megkeresztelni, mert vannak nála emberek. Elérkezett a pillanat, amikor a beteg kezdte elveszíteni az eszméletét. Egyik orvosért futott, a másik máshová, hogy megmentse a beteget. Így történt, hogy a beteg egyedül maradt. Így aztán az ápolónővér szépen megkeresztelhette. Mielőtt mindenki visszajött, már szép volt a lelke. Isten kegyelmével ékes. Majd azonnal elkezdett haldokolni. Rövid ideig tartott a haláltusa, mintha csak elaludt volna. Hirtelen megláttam a lelkét, amint csodás szépségében az ég felé szállt. Ó, milyen szép is a lélek a megszentelő kegyelemben! Örültem, hogy ilyen nagy kegyelmet nyertem a kép előtt e lélek számára.

Mily nagy az Isten irgalma! Dicsérje minden lélek! Ó, Jézus, ez a lélek az egész örökkévalóság alatt irgalmad himnuszát fogja zengeni. Ezt a hatást, a mi a mai napon ért, soha nem fogom elfelejteni. Ez már a második nagy kegyelem, amit ebben a kórházban ez előtt a kép előtt elnyertem.

Ó, mily jóságos s könyörületes az Úr! Jézusom, köszönöm Neked ezeket a kegyelmeket.

(Nalpló 914-917)

Az Énekek éneke és az Egyház misztériuma

fr. Barsi Balázs OFM.

*Csitt! A szerelmem! Nézzétek, ő jön ott,
ugrál a hegyeken és szökell a dombokon!
Szerelmem olyan, mint a gazella,
a fiatal szarvas a hasonmása.
Nézzétek, már itt áll házunk falánál,
benéz az ablakon, nézelődik a rácson át.
(Én 2,8-9)*

Nemcsak az Egyházon kívül állók érzik, hogy a katolikus Egyházban van valami számukra felfoghatatlan, nyugtalanító titok, amely sokszor agresszivitást, sőt utálatot kelt bennük. Be kell látnunk, hogy az Egyház misztériuma előbb-utóbb számunkra is kérdéseket vet fel. Csodálatot vagy meg-

botránkoztatást ébreszt, mert az Egyház hordoz valamit magában, ami misztérium, megfajhatatlan titok. Ez a misztérium nem más, mint az Isten és az ember találkozása.

Hány megkeresztelt ember, sőt katolikus ember hagyja el az Egyházat mondván: „Elég nekem az, hogy hiszek az Istenben, esetleg Jézus Krisztusban is, ebből még valamit megérték, de minek kell Isten világát összekeverni egy ennyire emberi világgal, Isten életét összekeverni egy embercsoport történelmen végighúzó életével? Összekeverni az örökkévalót a mulandóval, az egészen tisztát a tisztátalannal? Hát nem szentségtörő ez a párosítás? Amíg Istenre gondolok, minden tiszta és világos, de ha az Egyházra nézek, minden összezavarodik. Jézus: igen, Egyház: nem!”

Ez a felfogás nagyon is elterjedt a kereszténységben belül is. Hatalmas tömegek ezért nem jönnek templomba és misére. Azért tartják magukat távol a liturgikus év ünnepeitől, az Egyház szertartásaitól, mert lelkük mélyén, talán megfogalmazatlanul és nem is tudatosan, ott vannak az előbbi kérdések, és persze az ezekre adott kész válasz. Eszerint ha Isten valóban van, és valóban Isten, akkor nincs szüksége papokra meg római pápára, nincs szüksége kenyérre, borra, olajra, bizonyos szövegekre, hogy kapcsolatba lépjen velünk. Ha egyáltalán kapcsolatba lép velünk, mert ez sem magától értetődő, legfeljebb valami elvont, tisztán szellemi közeledés képzelhető el részéről, a gondolatok síkján, a megsejtések, ráérzések révén.

Figyeljük csak meg, testvérek, hol is kezdődik az ilyen Isten és ember dolgait szétválasztó keresztény rossz érzése: a szent liturgia, a szertartások kapcsán. S ez nagyon sokat elárul. A tömény unalom, a zavar és a kínos érzés csak úgy süt a hátul megálló, száját összeszorító, hanyag tartású fiatalemberről. Ez jelzi a rettenetes hasadás kezdetét, illetve a meglétét, amely minden hívő szívében ott van, mint lehetőség. S miben teljesedik ki az ilyenfajta hozzáállás, ez a botránkozás? Abban a kijelentésben, hogy az Egyház a papok találmánya, akik saját hasznukra találták ki az egészet. S ez az Egyháztól történő eltávolodás kétféle gyakorlati megoldásba torkollik.

Az első a teljes szekularizmus, elvilágiasodás, amely Istent száműzi az égbe. Mivel pedig úgy gondolja, hogy nélküle is nyugodtan eléledgélhet, gyakorlati ateistává válik. Jól jegyezzük meg, hogy a szakadás a legtöbb esetben nem Istennel, hanem az Egyházzal való szakítás. Pontosabban az Isten és az Egyház összetartozásának elutasítása. Látszólag az ember ezzel helyre tett mindent. Isten visszakerült a magas égbe, az Egyház pedig maradt a földön, ahonnan való. És jobb, ha megfér a bőrében, és nem áll elő minduntalan azzal a maszlaggal, hogy ő az élő Istenhez tartozik, az ő jele a történelemben, egyetemes üzenetet, sőt Isten életét hordozza.

Az ilyen kijelentés a szekularizálódott keresztényből nem egyszer agresszivitást vált ki. Ezt látjuk a hiszteriko-liberalizmus esetében, amikor a tolerancia hangoztatásából valami végtelen nagy erőszakosságba csap át, az érthetetlen „másság” miatti dühbe és valami rejtett gyűlöletbe az iránt a misztérium iránt, ami maga az Egyház. Rövidesen talán saját magunkon is tapasztalni fogjuk a határozott egyházellenességet és az üldözést, mert a „semlegesség” mögött ez szokott készülődni. Ez az Egyháztól való elvadás egyik fajta végkifejlete, amely lényegében végül Istentől is elszakad.

A másik változat: katolikusok és protestánsok közül egyesek nekilátnak egy szellemi gyülekezet felépítésének, amelyben Istennek nem lesz megengedve, hogy teljesen egyesüljön az ember világával, s hogy az ember iránti nagy szerelmében válogatás nélkül elfogadjon mindent az emberben, a bűnt pedig megbocsássa. Ez a rangon aluli „házasság” és a hozzá való makacs ragaszkodás nincs megengedve Istennek, aki valójában nem is egy emberi közösséggel, nem az Egyház egészével lép örök szövetségre, hanem csak a tisztákkal, a szentekkel, akik azután majd maguk között hoznak létre egy egyházat. Felmerül persze a kontinuitás problémája. Bevallom, én nagyon szorongnék egy mai eretnek csoport tagjaként amiatt, hogy Jézus mennybemenetele és a néhány évszázaddal ezelőtti időpont között, amikor a csoport, ez az ún. egyház létrejött, ki vagy mi biztosította a folyamatosságot? Vagy Krisztus Egyháza kihagyott, a Szentlélek sztrájkolt néhány száz évig? Hát kik írták le nekik az Írásokat? Ki mentette át nemzedékről nemzedékre azt, amit most összevissza forgatnak és gyalázatosan megtagadnak? Nem véletlen, hogy épp a katolikus híveket szervezik be előszeretettel a szektájukba, s nem a hitetleneket térítik.

Az eretnek testvérek megoldották a problémát. Kiléptek a katolikus Egyházból. Ők mind tisztábbak és jobbak, és így most ők magukból alakítják ki az igaz egyházat. Figyeljünk csak fel arra, hogy az Ószövetség és az Újszövetség értelmében egyáltalán nincs egyházfogalmuk, mert úgy vannak vele, mintha valaki megtagadná az emberiséghez való tartozását, mondván, hogy annyi vér tapad ehhez az emberiséghez, annyi benne a hazugság, törés, csalás és álnokság, hogy ő nem akar hozzátartozni. Elhatározhatja egy férfi és egy nő, hogy nem fogadják el az emberiséget, hogy összefognak és egy új emberiséget alapítanak, új törvényekkel, tiszta szeretettel. Egyet azonban nem tehetnek meg: nem cserélhetik ki a szüleiket, s ha megtagadják is őket, azt nem cáfolhatják, hogy tőlük származnak. S ezzel máris adva van, hogy lehetetlen az emberiségtől független, meg nem fertőzött, új emberiséget alapítani.

Ez a durva, sarkított példa a katolikus (egyetemes) Egyházra is érvényes. Nem csak hasonlat, hanem általa létbeli összefüggés tárul fel előttünk: Isten egyetlen emberiséget teremtett, s a megváltásban megvalósuló újjáteremtést szintén egy emberi közösségen belül indítja el, s egy közösségre bízta (nem egyénekre), hogy aztán az egész emberiségnek meghirdessék.

A katolikus Egyház mindig is tudta, hogy egyetemessége az emberiség egészével kapcsolja össze, s ezt soha nem tagadta meg. Ezzel szemben a szekták megtagadták az emberiséggel való, a Teremtő akarata szerinti egységet, magukat jobbnak, tisztábbnak kiáltva ki. Ezért üdvösségfogalmuk is korlátozott, nem „katolikosz”, azaz egyetemes. A szekta ezért nem Egyház, legfeljebb álegyház. Tagjai nem mint közösség tartoznak Jézus Krisztushoz, hanem mint egyének, külön személyek, külön kiválasztottak, akik maguk döntötték el, hogy a romlott világból összetoboroznak egy elit közösséget.

Egy szekta lehet elit közösség, de nem Egyház! Lehet, hogy jobb náluk a hangulat, jobban szeretik egymást, de ugyanezt el lehet mondani, mondjuk, egy horgászegyesületről is, ettől azonban ez a horgászegyesület nem Krisztus Egyháza! Egy szekta tagjai úgy tartják, közöttük tisztább és tudatosabb a hit, mert mindenki személyesen és véglegesen döntött, nem pedig a hagyományos misére járás alapján, vagy egy anyakönyvi bejegyzés által tartozik a közösséghez, mint a katolikusoknál.

Pontosan ez az egyértelmű kiválóságérzet árulja el, hogy ők nem Krisztus Egyháza, mert magukat alapították meg elit egyedekből. Az Új Jézus nem ezt mondta: „Te Péter vagy, azaz kőszikla, s én erre a sziklára építem a legtisztább és a tudatos hitre jutottakat, akik már tökéletesek a szeretetben és majd az ő dolguk lesz, hogy megalakítsák az Ecclesiát.”

Az Egyház közösség, és azért leszek az üdvösség részese, mert az Egyház tagja vagyok. Nem pedig fordítva: azért leszek az Egyház tagja, mert az üdvösségben részesültem. A keresztség csak az Egyház birtoka, tulajdona, mert Jézus Krisztus mindent Egyházára bízott. Nem azért leszek az emberiség tagja, mert jó ember akarok lenni, hanem mert beleszülettem.

Jézus egy közösséget alapított, amely az üdvösség hordozója tagjai számára, és felkínálja ezt az üdvösséget a kívülállóknak. Ebben a közösségben a hit és a keresztség által lehet belépni, nem a tökéletesség megállapítható magas foka alapján. Az Egyház nem a tökéletesek gyülekezete, hanem a hit homályából az igazság felé vándorlóké, a gyöngye reménységről a szilárd reménységre jutóké, a tökéletlen szeretettől a tökéletes szeretet felé zárandoklóké.

Szent Pál megkülönböztet a hívők között kezdőket, akiket csak tejjel lehet táplálni, mert nem értik meg a magasabb dolgokat, és tökéleteseket, akik már felnőttek Krisztus korának mértékére. És nyilván közöttük rengeteg fokozat van. Hiszen az is szektás dolog volna, ha úgy képzelnénk el a hívek életét, hogy a kezdeti csírázás után azonnal gyümölcsöt hozunk.

Szent Pál leveleiből élénk tárul, hogy az az idealizált ősegyház azért nem mindenben volt ideális, jó néhány szeplő és ránc akadt rajta. Ilyen volt a házasságtörés legdurvább és legpervverzebb fajtája, ilyen volt az, amikor az Eucharisztia ünneplése közben egyes korintusiak lerészegedtek, vacsorájukat nem osztották meg a szegényekkel. De nem is azért Krisztus egyháza, mert tökéletes, hanem azért kell tökéletességre törekednie minden erejéből, mert Krisztus egyháza.

A szektáknak nincs egyházképük. Nem helytelen az egyházképük, hanem egyáltalán nincs. A szót ugyan használják, de sem az Ószövetség, sem az Újszövetség értelmében nem fogadják el. Miért? Azért mert az Egyház misztérium!

Azért egyszerűbb szektásnak lenni, mert az mindig könnyebben elfogadható. Racionálisan magyarázható, érthető, világos, egyszerű. Nincs benne az a misztérium, hogy benne az isteni és az emberi keveredik. Az Egyházban viszont egyesült, házasságra lépett a kettő, mert ez az Isten akarata. S bármennyire elfogadhatatlan, így van. Aki viszont elfogadja, az ebből él.

Teljesen helytelen megközelítés tehát, hogy mivel mindenki szeret egy kisközösségben, azért ez az igazi Egyház. Vegyük sorra, miért helytelen ez a felfogás.

Először is: nézzük csak meg, mi van e nagy szeretet mögött! Mert ezek a kisközösségek legtöbbször pszichológiailag megerősakoltak közösségei. Van egy vezérürü, aki vetélytársait legyűri vagy elzavarja, s azután uralja a közösséget. Megmondja, hogy az Úr most mit üzen neked, amit pedig üzen, azt meg kell csinálnod. A közösség diplomás, doktorátussal rendelkező tagjai infantilissá válnak, mert azt hiszik, ez a hit útja: a gondolkodás nélküli engedelmisség. Amelyik közösségben csak szeretet van, és tagjai olvadoznak a szeretettől, ott féltő, hogy terror uralkodik. Akár kifinomult módon, akár brutális formában. Mi tudjuk, mert láttuk, hogy ebben az országban mindig nagy baj volt, amikor az emberek mind egyszerre tapsoltak, és mindenkinek tapsolnia kell.

Másodszor: mit takar a tökéletesek gyülekezete? Azt jelenti, mintha összeszedtük volna annak idején Avilai Szent Terézt, Keresztes Szent Jánost, Alcantarai Szent Pétert, akik ugyanabban a korban éltek, s egy kolos-

torba zártuk volna őket, mondván: ez Krisztus Egyháza! Hát nem ez! Ők Krisztus Egyházának szentjei, akik tökéletességre jutottak, de nem csak ők az Egyház!

Harmadszor: vegyük észre, hogy minden igazi értéket, amit a szektások kivittek az Egyházból, azokat éppen a katolikus Egyház őrizte meg nekik kétezer éven keresztül: a keresztséget, a Szentírást, a lelki életet. Persze, ők még tovább mennek az isteni tiszta világ és az emberi bűnös világ szétválasztásában. Pontosán a jegyesi egyesülést tagadják. Jézus Krisztusnak, a megdicsőült Úrnak, a Feltámadottnak nincs ám megengedve, hogy a kegyér és a bor színében hozzám jöjjön, mint a katolikusoknál és az ortodoxoknál. Hiába mondta Jézus: „*Ez az én testem, ez az én vérem*”. Érdekes, ezt nem kell szó szerint érteni, mint a többi, általuk oly szívesen emlegetett szakaszt. Nincs megengedve neki az sem, hogy az apostoli időkre visszanyúló közösséget feltétel nélkül saját testének nevezze, hogy az Egyház Krisztus titokzatos teste legyen. Vagyis nincs neki megengedve, hogy elhagyva Atyjának királyi székét, s a Szűz méhében emberi testet felvéve feleségéhez, az Egyházhoz ragaszkodják és vele egy Test legyen.

Vegyük észre, hogy ez micsoda karikatúra! Jézus éppen nem a szentekért jött! Az Egyház a bűnösök gyülekezete, akik rászorulnak arra, hogy megmentsék őket. Az Apostolok Cselekedeteiben úgy jelenik meg az Egyház, mint azok gyülekezete, akik engedték magukat megmenteni. Krisztus Titokzatos Testét, az Egyházat nem pusztán szellemi, hanem olyan valóságos Testként kell felfognunk, amelyben vannak szervek és vannak funkciók. Minden egyes funkciót az arra illetékes szerv végez el, és nincs „demokratizmus”. A szív, a vese, a tüdő mind a maga feladatát végzi a testben a többiért. Ezért a nőket nem fogják pappá szentelni sem az ortodox, sem a katolikus Egyházban, mert Krisztus nem erre választotta ki őket. S csak a pap konszekrálhat, mert erre lett kiválasztva. Ez a számára fenntartott szolgálat.

A magukat tökéleteseknek gondolók azt sem tartják méltónak Isten Fiához, hogy szerelmes leveleit, leírt szavait, a Szentírást az ő menyasszonyára bízta. Ehelyett mindenki saját ízlése szerint értelmezi a Szentírást. A katolikus és az ortodox Egyházban megvan a meggyőződés, hogy aki hitelt olvassa a Szentírást, az egy szentlelkes esemény részese lesz. Azért, mert *in Ecclesia*, azaz az Egyházon belül olvassa. Ha nem így olvassa, nincs meg az a lehetősége, hogy teljes mértékben megértse. Ezért régen az Evangélium olvasása előtt kiküldték a miséről a katekuménokat, akik még nem voltak megkeresztelve. Ezért téves az új nagyszombati szertartásrend, ahol a keresztlést – az évközi idő rítusát beleolvasva – az Evangélium után tették.

Az ősegyház meggyőződése az volt, hogy a hittanulónak hiába van esze, tehetsége, hiába akar hinni, ha még nem tagja a katolikus Egyháznak, nem értheti meg a teljességet. Tehát előbb megkeresztelték, s egy nagy bűnbánati liturgiából mentek át a világosságba, és mint megkeresztelt érkezettek be az Evangélium hallgatására. Görög katolikus testvéreinknél fel is hangzik a misén: „Az ajtókat, az ajtókat, katekumenek, távozzatok!” Ezért nem örülünk, ha a szentmise közepén turisták tévednek a templomba. Az ő számukra teljességgel érthetetlen, ami ott folyik. S nem nekünk kell hozzájuk alkalmazkodnunk. S nem az a mise modernizálása, hogy mindent megteszünk pl. a mai hitetlen egyetemista réteg elkápráztatására, hogy aki csak a templomba jön, jól érezze magát. Hát ne érezze jól magát! Nem is érezheti jól magát. Ezek az elképzelések borzalmas torzulásokat okoznak az egyházi életben! A nászházban csak a vőlegény és a menyasszony van!

A többé-kevésbé rejtetten az Egyházat támadó szekták végül magát Jézus Krisztust sem tudják elfogadni. Hiszen ő önmagában hordozza az Egyház csíráját azzal, hogy valóságos ember lett, a bűnös testhez hasonló alakot öltött, sőt magára vette bűneinket. Figyeljétek csak meg, a szekták csúsznak lefelé. Erre példa a Jehova tanúi. Ők azt hazudják nekünk, hogy hisznek Jézus Krisztus istenségében. Amikor viszont már sikerült a katolikus kitéríténiük a hitéből és szektájukba csalogatni, akkor feltárják neki a „titkot”, hogy Jézus nem Isten fia. Lapozzuk csak fel az Órtorony számait. Vagyis nem tudják elfogadni, hogy Isten egyesült az emberi természettel, és valóságos ember lesz. Itt van a folyamat vége. Itt a nyitja minden Egyház elleni, Krisztus elleni rossz érzésünknek. mert tudatunk mélyén mi is nagyon nehezen fogadjuk el, hogy a fölséges és örökkévaló Isten emberre lett. Mária ezért minden eretnekség széttiprója azáltal, hogy ő szülte a világra, és ő tudja, hogy Isten Fiának igazi teste van. Mária és az Egyház titka ezért mindig összefonódik.

Zseniális pápánk van. A liberális teológia szidja is teli szájjal. Ő pedig betartja azt, amit Szent Pál ír Timóteusnak: „*Timóteus, őrizd a hitletéteményt.*” Ugyanakkor, az imént említett teljes szekularizációt és azt a nagy teológiai tisztogatást, amelynek vége Krisztus istenségének is a tagadása, pénzzel is támogatja a liberális irányzat. Vagyis a kettő titokzatosan összefügg. Mind a kettő látszólag helyére tette az Istent: vissza az égbe. Titkos egyezés áll fenn a két irányzat között: egyik a másikat támogatja az egyetemes Egyház részeit képező történelmi egyházak, az ősi hitvallás őrzői bomlasztásában. Nem is meglepő, hiszen mindkettő az Egyház misztériumának csendes és tudattalan, majd hangos és tudatos visszautasításából

jött a világra. Mintha róluk szólna a Szentírás, mikor ezt mondja: „*A farizeusok (túl tiszták, az elkülönültek) kimentek, és a Heródes-pártiakkal (a hatalmi párt) együtt tanakodni kezdtek, hogyan okozhatnák Jézus vesztét.*” (Mk 3,6) Meg kell csak nézni, milyen irányzatot képviselt Voltaire, aki így kiáltott fel: „Tapossátok el a gyalázatost!”

Persze, lelkiismeret-vizsgálatot kell tartanunk: saját bűneink, közömbösségünk az egyházellenesség egyik oka. Egyénileg ez a legsúlyosabb, de van egy alapvetőbb, bűneink alapjául is szolgáló nagy hibánk, hogy nem ragadtuk meg jól mi magunk sem és nem tanítottuk helyesen az Egyház misztériumát. Egyoldalúan csak történelmi, jogi formációként szemléltük, ilyen vonatkozásait emeltük ki, egészen a katolikus egyetemekig. Ma pedig, amikor a bibliai képeket végre kezdjük komolyan venni, felfedezve, hogy Isten az ősképek nyelvén szólott hozzánk, félő, hogy ezeknek csak egy részét ragadjuk meg.

Egyházismeretünk fő forrása, a Biblia és a szent liturgia, vagyis a leírt és a megélt kinyilatkoztatás. Mert az az igazi hívő, aki nem úgy akarja a dolgokat szemlélni, ahogy ő felfogja, hanem ahogyan az Isten látja. Az a hívő, aki nem a saját szemével akarja nézni a világot és mindent, ami benne van, hanem az Isten szemével. Szokatlan ez a látásmód, néha szinte megbotránkoztató.

A kinyilatkoztatás után nem úgy látjuk a világ dolgait, mint a kinyilatkoztatás nélkül látnánk, ahogy a hitre nem jutott emberek látják. Ha például Isten egyszer a názáreti Szűzről azt mondta: „kegyelemmel telje”, akkor Máriát többé nem tarthatjuk közönséges asszonynak. Ezután egy hívőnek sem lehet kételye afelől, hogy a Szent Szűz valóban kegyelemmel teljes (amint egyébként a Szentírás csak Jézus Krisztusról, a megtestesült Istenemberről állít végtelen fokban). Ezért az angyal nem azt mondja, kívánja Máriának: „Az Úr legyen veled”, hanem megállapítja, kinyilatkoztatja: „*Az Úr van teveled*”. Nagy különbség. S ezt Isten üzeni Máriának, mert ezt eddig maga, Mária sem tudta. Nekem ezentúl Máriát így kell néznom, mint akivel az Úr kezdettől fogva, fogantatásának első pillanatától, vele volt.

Ugyanígy az Egyházat sem a magam szemével, hanem Isten szemével kell néznom. Azt kell kutatnom, hogy Isten minek tartja az Egyházat, hogy én is annak tartsam. Persze, az is hiba, ha Istennek csak az egyik szavát hallom meg, a többire nem figyelek. Ezért az egyoldalúságért nagyon nagy árat fizettünk a történelemben mindig, mert talán kevésbé veszélyes valamit másképp látni, mint Isten (vagyis mindenestül félreismermi), mint félig Isten szemével, félig viszont a saját szememmel látni

ugyanezt, ilyenkor ugyanis hajlamos az ember a kettőt összekeverni és azt hinni, hogy ez a kinyilatkoztatás. A teljességet persze sohasem tudjuk elérni. De súlyos hiba volna, ha valamit, amiről tudhatjuk, hogy Isten szava, mellőzünk.

Az Egyház ugyanis a Bibliában a következő képekkel áll elénk. *Szent nép*. Ez a szent (ekörül is sok a félreértés) nem folttalant jelent, nem bűn nélkül valót, hanem az Istenhez, a Krisztushoz tartozót, hiszen egyedül Isten a szent (ezt valljuk meg a Glóriában). Amikor más valakire vagy valamire merészeli ezt a szót alkalmazni, akkor azt analogikusan tesszük, azt értve alatta, hogy az illető (személy vagy dolog) kizárólag Istené. Szent nép vagyunk, mert Istené vagyunk, és zarándokúton járunk az örök haza felé.

Azután az Egyház *nyáj*, amelynek Isten a pásztora. A végidők gyülekezetének maga az Istenember a pásztora („*Én vagyok a jó Pásztor*”), ő vezeti és táplálja, védelmezi az Egyházat.

Előbb ezt a kettőt kell megtanulnunk, s aztán következhet a harmadik, amely már idegenül hangzik a mi fülünknek: „*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők*”, azaz életegységben vagyunk Jézus Krisztussal és általa az Atyával a Szentlélekben. Az Egyház legmélyebb titka tehát az, hogy gyökerei a Szentháromságba nyúlnak.

A negyedik kép azonban már botrányosan érthetetlen: az Egyház Jézus Krisztus *jegyese*. Sőt, misztikus felesége. E kép mélységes értelmére, amelyet Szent Pál apostol oly merészen használ, amikor a házasságról beszél, az *Énekek éneke* nyitja fel a szemünket. Ez is kinyilatkoztatás. S ha így nézzük, akkor az *Énekek éneke* nem zavaros és zavaró szöveg, hanem olyan könyv, melynek segítségével a leginkább el lehet mondani, hogy mi a megtestesülés és mi az Egyház identitása, önazonossága. Mert ha csak szent népek ismerem meg, nem jutottam el az Egyház lényegéig, hiszen egy népet sohasem egyetlen nagy szerelem tart össze, hanem sok minden más: közös eredet, közös hagyomány, közös nyelv. Ezen az alapon ezzel a néppel más társaságot, egyházat lehet szembeállítani.

A nyáj képe nagyon kifejező. Általa felfedezzük, hogy Jézus Krisztus táplál és vezet minket. Mindezt nyilván szeretetből teszi, hiszen ő mondta: „*Ismerem enyéimet, enyéim ismernek engem*”. Ezekben a képekben azonban még nincs szó arról, hogy a Pásztor és a nyáj egyesül, hanem két külön valóság az Istenember, aki felment a mennybe, s a nyája, amely itt maradt a földön. Ha eljutok szent János evangéliumának utolsó fejezetéhez, ahol Jézus azt mondja tanítványainak:

„*Én vagyok a szőlőtő, s ti a szőlővesszők*”, akkor megértem, hogy a mi Pásztorunk nem úgy táplál minket, ahogy egy pásztor a nyáját, hanem önmagát adja eledelül. A szőlőtő önmagából élteti a szőlővesszőket, állandóan, szünet nélkül. A nyáját időnként kell etetni és időnként kell törődni vele. Az Egyház viszont egy pillanatra sem szakad ki abból a vérkeringésből, amibe Jézus Krisztus kapcsolta. A szőlőtőkéből, Jézusból az Egyház szentségi életén keresztül jut el az éltető táplálék az egyes tagokhoz.

Még hátravan a kinyilatkoztatás teljessége: Isten anélkül, hogy megszűnne Isten lenni, anélkül, hogy fogyatkozást szenvedne, úgy tud szeretni, mint egy szerelmes, aki örül annak, akit szeret a lelke. Mert a szőlőtő és a szőlővesszők hasonlatából hiányzik ez a kölcsönösség. Ott nekünk, a szőlővesszőknek van szükségünk arra, hogy a tőn maradjunk, de a tőke tovább él akkor is, ha levágnak és tűzre vetnek bennünket. A kinyilatkoztatás azonban feltárja, hogy „*amint a vőlegény örül a menyasszonynak, úgy örül majd neked a te Istened, Izrael*”. (Iz 62,5)

Nem kevesebbről van itt szó, mint hogy Isten titokzatos módon vágyakozik Egyházára és örül neki. Nekem csak annyiban örül, amennyiben az Egyházában, vagyis Fiában vagyok, mert ez a legmélyebb identitásom: „*Fiában választott ki minket és teremtett az idők előtt*”. Ez azt jelenti, hogy Fia titokzatos Testében, az Egyházban képzelte el engem. Vagy úgy, hogy tagja vagyok, vagy úgy, hogy e titokzatos Test felé tartok az igazságot keresve. S ahol vállalja és tudatosítja magában az Egyház az Istenhez menyasszonyként való tartozását, az a szent liturgia.

Szemléljük hát ujjongó hálaadással az Egyház legmélyebb titkát! Úgy nézzük, ahogy Isten nézi, ne emberi módon! Ismerjük fel az Egyházban az Isten és az ember szent nászának, örök egyesülésének szentségét és vállaljuk is ezt teljes hűséggel!

„*A szerelmem!
Nézzétek, már itt áll házunk falánál,
benéz az ablakon, nézelődik a rácson át.*”

Jézus szeme az ablak, melyben az örök Ige, a második isteni személy néz ránk. A kenyér és a bor színein át, vagyis az anyag „*rácsain*” néz be a Kedves, házunk, az Egyház falánál, a tabernákulumból. Szerelme viszonzására vár, Egyházának szerelmére, vagy legalább ébredésére várakozik.

Krisztus követéséről

Kempis Tamás

Áldalak, Mennybéli Atya, én Uram Krisztus Jézusnak Atyja, hogy rólam, szegény koldusról megemlékezni méltóztattál.

Oh, Irgalmasság Atyja, s minden vigasztalás Istene, hálát adok neked, ki engem, bármely vigasztalásra érdemtelen, kegyes látogatásoddal megörvendtetsz.

Áldalak és dicsőítlek szünetlenül, te édes-egy-Fiaddal s a vigasztaló Szentlélekkel egyetemben örökkön-örökké.

Íme, én Uram-Istenem, én szent szerelmem, ha majd szívembe szállsz, egész valóm örömtől ujjong.

Te vagy az én dicsőségem, és szívem édességes öröme; te reményem s menedékem gyötrődésem napján.

De minthogy még gyöngö vagyok a szeretetben s tökéletlen az erényben, azért nagy szükségem van gyámolításodra és vigasztalásodra; láto-gass meg azért gyakrabban, s oktass szent figyelemre.

Szabadíts meg engem a gonosz kívánságoktól, s gyógyítsd meg szívem minden rendetlen indulattól, hogy belsőleg meggyógyulva alkalmas legyek a szeretetre, erős a szenvedésre, rendületlen az állhatatosságra.

Nagy dolog a szeretet, igen-igen nagy jó, mely egymaga könnyít minden terhen, s egyenlőleg elvisel minden egyenlenséget.

Mert a terhet terheletés nélkül viseli, s minden keserűséget megédesít s megízésít.

Jézus nemes szerelme nagy vállalkozásokra sarkall s egyre nagyobb tökéletességre buzdít.

A szeretet szabad akar lenni, s távol maradni minden érintkezéstől a világgal, hogy lelke szemét homály ne lepje, hogy a körülmények valamely kedvező fordulata meg ne szédítse vagy baleset földig ne sújtsa.

Nincs édesebb a szeretetnél, nincs hatalmasabb, nincs felségesebb, nincs tágabb, nincs örvendetesebb, nincs tökéletesebb, nincs jobb égen-földön, mert a szeretet Isten szívéből fakad, s nem nyugszik, míg minden teremtmények felett Istenben nem találja teljes nyugtát.

A szeretetnek magas a röpte, sürgős a dolga, vidám a kedve; se nyűg, se akadék nem állja útját.

Adva ad mindent mindenért, s megvan mindene mindenben, mert mindenek felett az egy legfő valóban nyugszik, abban, kiből minden jó forrászik és szerzteárad.

Nem tekint az adományra, hanem minden javak felett az adományozóra.

A szeretet sokszor nem bír módot tartani, hanem mód nélkül gerjedez.

A szeretet terhet nem érez, fáradságot számba nem vesz, többet mer, mint bír, a lehetetlent nem panaszolja, mert mindent lehetségesnek és szabdnak tart.

Azért mindenre alkalmas, sokat teljesít s véghezvisz, mit a szeretetlen elejt és fekten hagy.

A szeretet virraszt, s aludtában nem alszik; fáradságtól nem lankad, szorongatásokban nem szorong, félemlítésekre nem félemedik, hanem mint a sebes láng és égő fáklya magasra fellobog, s bizton-bátran halad maga útján.

Ha valaki szeret, tudja, mit hangoztat e szózat.

Hangos szózat, égbekiáltó, már maga a lélek ezen égedelme, mely a mondója: Én Istenem, én szerelmem, te egészen az enyém vagy, én egészen a tiéd.

Éleszd bennem a szeretetet, hogy szívem szívéből megízleljem, mily gyönyörűség szeretni, a szeretetben olvadozni, úszni.

Hadd legyek én a szeretet rabja, enmagamon felülkerekedve lángoló buzgóságtól– és álmétkodástól.

Hadd zengem a szeretet énekét, hadd kövessék magasba-magasba, te szívem szent szerelme; lelkem hadd ömlengjen magasztalásodon, vigadozva szerettében.

Hadd szeresselek jobban magamnál, sőt magamat se szeressem másért, mint éretted, és tebenned mindenkit, kik téged igazán szeretnek, amint parancsolja a szeretet törvénye, mely belőled sugárzik.

A szeretet gyors, őszinte, kegyes, vidám és kellemes, erős, békétűró, hűséges, okos, türelmes, nagylelkű, s nem lesi soha maga hasznát.

Ugyanis ha valaki valamiben önmagát keresi, azonnal kifordul a szeretetből.

A szeretet kíméletes, alázatos és egyenes; nem bulya, nem csapodár, nem ered hiúságnak; józan tisztaságos, állhatatos, féken tartja indulatait, szoros féken minden érzékeit.

A szeretet előjárója irányában hódolatos és engedelmes, maga szemében haszontalan semmi, s nem méltó figyelemre, Isten irányában buzgó és háládatos, bízik és remél akkor is, midőn az Istent ízetlennek találja; mert a szeretet nem jár fájdalom nélkül e siralom völgyében.

Ki nem kész Istenért bajt állani s magát mindenáron az ő kedves szent akaratához szabni, az nem ért Isten szent szerelméhez.

Az a rendje, hogy kedves kedvesért szíves-örömet síkraszálljon, s nehézségek meg keserűségek miatt ne tágítson.

(A szeretet breviáriuma)

Mária- kegyhelyek

Sajópálfala

A Borsod megyei Sajópálfala (korábbi nevén Pálfalva) a Hajdúdorogi egyházmegyéhez tartozó görög katolikus kegyhely. Az 1700-as évek elején az oltár mellett volt kifüggesztve egy Mária kép a kis Jézussal. Ez a festmény 1717. január 6-tól (Vízkereszt napjától) február 16-ig véresen könnyezett. A könnyezésről 17 tanút hallgattak ki, akik egybehangzóan vélekedtek a feltett tizenegy kérdéssel kapcsolatban. A vallomásokat a kegyképpel együtt 1717-ben Egerbe szállították további vizsgálatra. A vizsgálat eredményeként engedélyezték hivatalosan is a kegykép tiszteletét. A kegyelemkép azonban nem került vissza Sajópálfalára, hanem Egerben a minoriták templomában maradt. A sajópálfalaiak apáról fiúra továbbadták a kegykép tiszteletét és minden évben elzarándokoltak Egerbe, hogy a kegyképük előtt tiszteletüket tegyék. A kegyképet hiába kérték vissza a pálfalaiak. Ezért 1927-ben egy másolatot készítettek maguknak, miközben továbbra is kérték vissza az eredetit. Az 50-es években a kegykép eltűnt Egerből, hiába keresték éveken át a pálfalaiak. 1969-ben tudták meg a sajópálfalai hívek egy plébános jóvoltából, hogy a kegyképüket egy minorita szerzetes Pécsürögre menekítette Egerből. A tárgyalások eredményeként 1973-ban, 256 év után visszatért a kegykép Sajópálfalára. Azóta új lendületet vett a kegyhely látogatása.

A sajópálfalai templom búcsúja minden évben Pünkösöd első napján van, illetve búcsúnapot tartanak október harmadik vasárnapján a Mária kép hazakerülésének emlékére.

Pálfalvai Boldogasszony! Jóságos oltalmazó, anyai kéz!

Jutalmazd meg Érted állandóan fakadó szeretetiünkért a Tehozzád járó buzgó híveidet. Ezer hívőkkel e kép előtt imádjuk a felséges Istent az Istenanya nagy tiszteletével, kitől kérjük, hogy ne szűnjön esedezni éretünk, bűnösökért, a mi nagy ínségeinkben. Amen. (Ima 1863-ból)

J.G.

A r ó z s a f ü z é r

Elmélkedés a dicsőséges titkokról

Első titok: a feltámadás

Haec est dies quam fecit Dominus – „Ezt a napot az Úr szerezte” (Zsolt 118,24). Már előre a saját napjává tette ezt a napot, a teremtés történetének csodálatos fejlődésében, mely magába foglalja a létet, a jóságot és a dicsőséget. Ezen a napon „megpihent” Isten (Ter 2,2) és az embernek elrendelte, hogy pihenjen (vö. Ter 2,3; Kiv 20,8-11). És amikor az engedetlenség miatt megjelent a földön a halál (Bölcs 2,24; Róm. 5,12; 17,19), Isten újra saját napjává tette ezt a napot a halál feletti győzelemmel (vö. Iz 15,8; 1Kor 15,54-55; Jel 21,4). „Ő az élők Istene, nem a halottaké” (Mt 22,32). Íme tehát, ez az a nap, melyet az Úr, a Teremtő, az élet Uralkodója alkotott.

Ez az a nap, melyen Isten Szolgáját, Jézust uralkodóvá nyilvánította (vö. ApCsel 2,36; 3,13). Isten szolgája, kit Izajás megjövendölt (vö. Iz 42,1; 49,3,6; 50,10; 52,13), a Názáreti Jézusban valósult meg, őbenne valósultak meg az összes jövendölések (Lk 24,26-27; 1Kor 15,3-4), és különösképpen azok, melyek Jézus megaláztatásáról, szenvedéséről és haláláról szóltak (Ap-Csel 3,18). „Mi mindnyájan, mint a juhok, tévelyegtünk, ki-ki a maga útjára tért, és az Úr mégis az ő vállára rakta mindnyájunk gonoszágát” (Iz 53,6). Mikor a Názáreti Jézus a Templomról mondta: „Bontsátok le a templomot és harmadnapra felépítem azt”, azok, akik hallgatták, nem tudták, hogy „saját testének templomára gondolt” (Jn 2,19-21). Ő tanította meg az embereket arra, hogy az ember Istennek a temploma, és hogy Isten Lelke lakik benne (vö. Kor 3,16; 6,19). Ezért is Jahve nagy Szolgája megengedte, hogy testének templomát lerontsák és egészen megsemmisítsék (vö. Fil 2,7-9), mert magával hozta az Úr napját, a napot, amikor az Atya a Lélek erejével visszaállítja testének templomát és ezáltal kinyilvánítja, hogy egyedül ő, Krisztus, ura az életnek és a halálnak (Róm 14,9), ura az ember történelmének, ahová betört a halál (Bölcs 2,24). Ő az ura a teremtésnek.

„Nézzétek... Tapintsatok meg és lássátok! A szellemnek nincs húsa és csontja, mint nekem” (Lk 24,39) – mondja a feltámadt Jézus az elképedt és ijedt apostoloknak. Újra odajött az utolsó vacsora termébe, ahol „zárt ajtóknak mögött voltak, mert féltek a zsidóktól” (Jn 20,19). A zárt ajtókon keresztül hatolt be, és ezt mondta a hitetlen Tamásnak: „Nyújtsd ki kezedet és tedd az oldalamba. És ne légy hitetlen, hanem hívő” (Jn 20,27). Tamás hitét megvallva felkiáltott: „Én Uram, én Istenem” (Jn 20,28).

„Ezt a napot az Úr szerezte” (Zsolt 118,24). „Lelkem és testem sóvárog az élő Isten után” (Zsolt 84,3).

Második titok: a mennybemenetel

„Az Atyától jöttem és a világba léptem. Most elhagyom a világot és az Atyához megyek” (Jn 16,28). Ezek a szavak akkor valósultak meg, mikor negyven nappal a feltámadás után az Úr Jézus az Olajfák hegyére vezette apostolait (ApCsel 1,3-12). Ez a mondat annak a beszédnek a része, melyet a Mester utolsó együttléti alkalmával mondott és amelyről Szent János számol be (Jn 13-17). Ez a csodálatos beszámoló mindazokat az igazságokat tartalmazza, melyeket az Úr tanítványaira hagyott, akik ott voltak az utolsó vacsorán, valamint azokra is, akik majd követni fogják őket egészen az idők végéig (vö. Jn 17,20).

Ebbe a beszédbe Jézus belefoglalta a legalapvetőbb és egyúttal legegyszerűbb igazságokat. Az Atya és az övéi iránti szeretet, bizalom és meghittség légkörében mondta el búcsúbeszédét, szenvedésének és halálának előestéjén. „Rövid idő és már nem láttok engem, ismét rövid idő és viszontláttok engem, mert az Atyához megyek” (Jn 16,16-17). „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát”, kiáltotta Fülöp. „Már olyan régóta veletek vagyok és nem ismersem engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát is” (Jn 14,9).

Így beszélt Jézus az utolsó vacsorán, amikor az apostoloknak még fogalmuk sem volt arról, hogyan fogják majd még látni. Először: megalázva, összetörve, keresztre feszítve (Fil 2,7-8), azután: föltámadva és teremtett testében már a földön megdicsőülten. Ténylegesen látták mindaddig a napig, a feltámadás után a negyvenedikig, mikor fölemelkedett. Azután „felhő takarta el őt szemük elől” (ApCsel 1,9). Olyan volt ez, mintha egy látomás tűnt volna el szemük elől. A valóságban a látomás megmaradt és még mindig tart (vö. Mt 28,20). Az, aki látja Jézust, látja az Atyát is. Az Egyház ebből a látomásból él, melyet az Úr hagyott rá. Ez a látomás megmutatkozik az Evangéliumban, az imában és az áldozatban, áthatja az Egyház

egész tudatát, ez alkotja küldetését, örömét a nehézségek közepette, hitét, reményét és szeretetét.

Az ég... Az utolsó vacsorán elhangzott beszéd során Jézus ezt mondta az apostoloknak: „Atyám házában sok hely van... Ha aztán elmentem és elkészítettem a helyet, ismét eljövök és magammal viszlek titeket” (Jn 14,2-3). Szent Pál pedig így ír: „Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik szeretik őt” (1Kor 2,9; Iz 64,3; Jer 3,16).

Harmadik titok: a Szentlélek eljövetele

Az a Jézus ment fel az égbe, aki a „láthatatlan Isten képmása” (Kol 1,15; Zsid 1,3). De előtte még a következő ígéretet tette az apostoloknak: „Mikor a Szentlélek leszáll rátok, erőben részesültök, úgy, hogy tanúságot tesztek majd rólam Jeruzsálemben és Szamáriában, sőt egészen a föld végső határáig” (ApCsel 1,8). Ez az ígéret egyúttal parancs is volt. Az apostolok az Olajfák hegyéről visszatérve, imában várták az ígéret beteljesedését (vö. ApCsel 1,12-14). Az utolsó vacsora termében imádkozó apostolok gyülekezete a születő egyház képe lett. Krisztus Anyja szintén velük volt és a keresztből, megváltásból született Egyház, mint Fiának misztikus teste, kezdettől fogva Anyjának tekintette (vö. Jn 19,26-27). Ezt akarta a Szent-anya, VI. Pál Krédójában hangsúlyozni: Mária, mint az Egyház Anyja, Isten népének a Krédójához, hitéhez tartozik.

És íme, Pünkösöd napján, a Máriával, Krisztus anyjával egybegyűlt apostoloknak imáját megkoronázta a nagy esemény, mely a feltámadt Úr ígéretének megvalósulása volt (vö. ApCsel 1,4). Az események külső méretei eltörpülnek a belsők mellett. Mert bár a hirtelen szélzúgás és a lángnyelvek megjelenése a fejek fölött nagyon kifejező, és megdöbbentő az is, hogy Izraelnek ezek az egyszerű fiai képesek lettek idegen nyelveken beszélni, a központi eseményt mégis az alkotta, hogy Jézus Krisztus Lelke, az Atyának és a Fiúnak Lelke leszállva az utolsó vacsora termébe, megérintette az emberek szívét és a lelkét. Az Egyház születése egy az apostolok szívének végleges átváltozásával. Ettől a perctől kezdve az apostolok, akiket Jézus maga köré gyűjtött, tanúskodni fognak mellette (vö. ApCsel 1,8), és ezt a tanúságot megkezdik azonnal Izrael népe előtt, és mindenki előtt, aki az ünnepre Jeruzsálembé sereglett. E hiteles tanúság, amit a fölülről jövő erő pecsételt meg (vö. ApCsel 1,8; Jn 19,11), azonnali hatást váltott ki a hallgatók lelkében. Így született meg az Egyház, Isten új szövetségének népe.

Ez az Egyház soha nem fogja levenni szemét Krisztusról; benne látja az Atyát (Jn 14,9), és nem szűnik meg hívni a Szentlelket: „*veni pater pauperum, veni dator munerum, veni lumen cordium*: Jöjj szegények atyja, te, bőkezűség Istene, lelkünk fényed hassa át!” (Pünkösdi szekvencia).

Negyedik titok: Szűz Mária mennybevittele

Krisztus Anyja, aki Fiát követve elhagyta ezt a földet, a legtökéletesebb módon vesz részt Fiának misztériumában, a világ megváltásának misztériumában. Ez a részvétel alakította egész lényét fogantatásának első pillanatától utolsó leheletéig. Szeplőtelen fogantatásának percében már csírájában megvolt mennybevételének misztériuma. És valóban, fogantatásától kezdve, a halál törvénye, mely az eredeti bűn következménye, nem vonatkozott a Megváltó anyjára, Fiának az érdemeire való tekintettel.

Mikor az egyház Mária földi vándorlásának végét vizsgálja, imádatlalt eltelve tekint az első kegyelem gyümölcsére, melyet az Angyal így nyilvánított ki: „Kegyellemmel teljes” (Lk 1,28). Ez a gyümölcs fogja át az Egyházat az anya utolsó misztériumában – melyet kezdettől fogva „mennybevételnek” neveztek – hasonlóan a „mennybemenetel”-hez, mely a Fiú utolsó földi misztériuma.

Ebben a misztériumban Isten népének szíve a Szent Szűzzel van, különösen mikor a liturgia is mennybevételét ünnepli. Lengyelországban – és sok más országban – ez az ünnep a naptár szerint munkanap, de ez nem akadályozza azt, hogy a Mária-kegyhelyeken megéreződjék a nagy ünnepek hangulata. Így a krakkói egyházmegyében levő Kalvaira Zebrzydowska kegyhelyen Isten népe nagy kegyelettel ünnepli Szűz Mária elszenderülésének – *Dormitio* – emlékezetét.

Miután a mennybevétel ünnepének estéjén a zárandokok ezrei összegyűltek a Szűzanya „sírjánál”, hogy részt vegyenek a „dormitio”-n, másnap kora hajnalban ünnepélyes körmenet indul a kegyhely főoltára felé. Örömmel hallgatja mindenki a liturgikus éneket: *Assumpta est Maria in coelum*, és hálát ad a Fiúnak, hogy befogadta az égbe azt, aki őt befogadta a földön. Az egész Egyház reá függeszti tekintetét, mint a remény különleges jelére: „Az égen nagy jel tűnt föl: egy asszony, kinek öltözete a nap volt, lába alatt a hold, fején tizenkét csillagból korona” (Jel 12,1).

Ötödik titok: Szűz Mária megkoronázása

*Áldunk téged, Atyaisten Leánya!
Áldunk téged Fiú Isten Anyja!
Áldunk téged Szentlélek Mátkája!
Áldunk téged Szentháromság Temploma!*

Egyes hívek minálunk a rózsafűzérhez fűzik ezt a rövid litániát, amely Máriát mint Isten élő templomát, Isten lakhelyét tiszteli. Emlékeztet ez Szent Pálra, aki a korintusiakat kérdezte: „Nem tudjátok-e, hogy Isten temploma vagytok és hogy Isten Lelke lakik bennetek?” (1Kor 3,16; 6,19). Sőt még pontosabban, magának Krisztusnak a szavára emlékeztet: „Aki szeret engem... Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni” (Jn 14,23). Az Atya Máriához jött, szeplőtelen fogantatásának első pillanatától vett nála lakást, azután még teljesebben az angyali üdvözllet alkalmából és Krisztus születésekor. Ez a teljesség még tökéletesebbé lesz a Kálvárián, Pünkösöd napján és végül a mennybevételkor: „Kegyellemmel teljes” volt mindenkor. Ugyanakkor ez a teljesség állandóan erősödött. Isten mindig tökéletesebb módon lakott benne és ő mind jobban és jobban vált a Szentlélek lakhelyévé (1Kor 3,19; 6,19).

A Földről való távozásakor a Szentléleknek ez a temploma úgyszólván bezárult a földi dimenzióknak, a látható világnak, hogy megnyíljon az örökkévalóság dimenzióinak, a láthatatlan, az isteni világnak. Ez a megnyitottság mindenekelőtt Isten látása volt (vö. Jn 17,3). És ugyanakkor a dicsőségben való részvétel is. Mert „tudásunk csak töredékes... Ma még csak tükörben, homályosan látunk, akkor majd színről-színre... akkor majd úgy ismerem mindent, ahogy én is ismert vagyok” (1Kor 13,9-12).

Ez a látás megerősíti szeretetünket, és semmihez sem hasonlítható módon szabadítja fel. A látás és a szeretet, íme a befejezése annak az útnak, melyet a hitben járunk végig. Ebben az örök látásban teljesen világossá lesz az ember misztériuma a megtestesült Ige misztériumával egyesítve, valamint a Szűz misztériuma is (vö. Jn 19,26; Jel 12,1; Lk 11,17), akit az Atya kiválasztott, hogy Fiának anyja legyen. A dicsőségben való részvétel meghalad minden más teremtményt (vö. Jn 17,22). Ezt a dicsőségben való részvételt tartjuk szemünk előtt amikor a mennyben való megkoronázásról elmélkedünk.

(Karol Wojtila: *Jel, melynek ellentmondanak*)

Napi imák Szűz Mária Szeplőtelen Szívéhez

Szűzanyám, hozzám mindig jó voltál
fájdalmamban, szenvedésben vigasztaltál,
imáimban mindig velem imádkoztál,
szükségemben kegyelmet ajándékoztál.

Te vagy most is a menedékem,
fájdalmam vállalásában segítségem.
Hálát adok minden szép pillanatért,
de hálát adok a napi fájdalmakért,
mert azzal a megváltás művét segítem,
felajánlásommal a földön itt lenn.

Ha akaratoddal egyezik, kérem
múlják el betegségem.

Óh, Szűzanyám, állj mellettem,
és folyton őrködj felettem.

S ha majd eljő az az óra,
térdén állva, leborulva,
add Fiad kegyelmét nekem,
hogy közelséged érezzem,
s lelkem Fiadtól újra éledve,
lépjen át az örök életbe.

Ámen.

Mennyei Édesanyánk, fájdalmas és Szeplőtelen Szívednek szenteljük magunkat, hogy ezáltal jobban Jézus Szívének legyünk szentelve, aki az Atya Szívén nyugszik a Szentlélek szeretetében. Ámen.

Mária fájdalmas és Szeplőtelen Szíve, testestül-lelkestül Neked szentelem magam most és mindörökre, mindazokkal együtt, akik nekem kedvesek, s akik tőlem idegenek. Ámen.